

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal Bogdan Vened.

Tretje poglavje.

Pri mrliču.

Mlado solnce se je pripeljalo v vsem svojem kraljevskem veličanstvu nad praznično krajino. Pomilovalno se je ozrlo na žitno polje, ki je ležalo zbito kakor potolčena vojna, in na pomendrano in poležano travo po vrtovih in na lisaste stene bukoviških hiš, ki jih je prejšnji dan prala silovita ploha. Pa je poslalo brzo pomoč. Belorumeni njegovi žarki so že prispeli do žolte pšenice, ljubeznivo začeli božati zrelo klasje in mu stresati z ram sitne vodene kapljice. In ko so ga postavili na noge, so pohiteli tudi na poležano livado. Izprva je bilo sicer tu vse njihovo prizadevanje brezuspešno; trava je bila tako zbita k tlom, kakor bi bili mlatiči vso noč mlatili po nji; le semtertja se je postavila kakšna cvetka pokoncu. Solnce se je menda ujezilo: nakrat ga je zakrila bela oblaciča. Pa se je vendar hitro potolažilo, pahnilo oblacček za obzorje in se s podvojeno močjo spravilo nad steptano travo in onemogle cvetice in jih hitro vzdigovalo.

Na vrteh je zbudilo tudi drobne ptice, ki so veselo začele čivkati na okleščениh vejah vrtnih dreves in se pozdravljati kot zveste prijateljice, ki jih je bila nevihta ločila, pa jih je krasno jutro zopet pripeljalo drugo drugi v naročaj. Svoje milostne žarke je poslalo kraljevo solnce tudi do pegastih sten bukoviških hiš in jih naglo sušilo in obnavljalo. Kmalu se je nižava in planjava kopala v blaženem solnčnem sijaju. Naredil se je lep Gospodov dan. Vsa priroda je dihala sveže, pomlajeno življenje.

Ko bi le tudi človeška srca znalo kraljevo solnce osvežiti in pomladiti! A te moči ni imelo.

Ko so ob sedmih zjutraj pri sv. Antonu zapeli zvonovi smrtno pesem nesrečni Lorenki, so se orosile marsikomu oči. Žalostno petje zvonov je vsem pretresljivo segalo do srca, zlasti globoko in rezko pa v srce Lorenčevi Brigiti.

Šele danes je prav čutila nesrečo, ki jo je bila zadela prejšnji večer. Sicer se je